

ning om regler samt sagsbehandling til opfølgning af tilsyn.

Udvalget skønnede, at tilvejebringelsen af en tilfredsstillende standard i tilsynet på det kommunale område vil kræve en indsats på mindst ca. 1 årsværk pr. 10.000 indbyggere, svarende til mindst ca. 510 årsværk på landsplan. Indsatsen var ifølge udvalgets undersøgelser ca. 190 i 1984. Den foreslåede forøgelse er dermed på ca. 320 årsværk. Den dermed forbundne merudgift andrager ca. 80 mill. kr.

På det amtskommunale område skønnede udvalget, at tilsynsindsatsen bør forøges med ca. 160 årsværk svarende til ca. 40 mill. kr.

Udvalget stillede endvidere en række forslag, som havde til formål at styrke og systematisere tilsynsarbejdet. I betænkningerne indgår således forslag om en række ændringer af miljøbeskyttelsesloven, samt forslag om udstedelse af administrative regler. Betænkningerne danner baggrund for dette lovforslag.

Betænkningerne giver først og fremmest en redegørelse for, hvilket tilsyn der er nødvendigt for at få en rimelig gennemførelse af de eksisterende regler på miljøområdet. Betænkningerne er blevet godt modtaget af kommunalbestyrelser og amtsråd, og disse er allerede i fuld gang med at prioritere miljøtilsynet.

Miljøreformen var baseret på det princip, at lovens beføjelser i konkrete sager i første instans skal udøves af de folkevalgte decentrale myndigheder – kommunalbestyrelser og amtsråd – som i forvejen havde det økonomiske og politiske ansvar på beslægtede områder. Man kan fortsat fastholde dette princip, såfremt kommunalbestyrelser og amtsråd lever op til betænkningens forslag.

Et vigtigt element i betænkningerne er et forslag om, at godkendelses- og tilsynsbeføjelserne bør ligge hos samme myndighed. Dette afviger fra den hidtidige fordeling af opgaverne. Her havde amtsrådene alene godkendelsesbeføjelsen for en række virksomheder, mens kommunerne havde tilsynsopgaven. Det vil imidlertid give en mere rationel anvendelse af ressourcerne – og dermed et mere effektivt tilsyn – at samme myndighed har begge beføjelser vedrørende samme virksomhed.

2.2. Affaldsavgifter

Formålet med den foreslåede afgift er at reducere den mængde affald, der tilføres forbrændingsanlæg eller deponeringspladser. Afgiften vil kunne fremme genanvendelse og kunne tilskynde virk-

somheder til at anvende teknologier, der frembringer mindre affald.

Den foreslåede afgift pålægges stort set alle typer af affald, der deponeres på deponeringspladser eller forbrændes på forbrændingsanlæg. Dog undtages visse særlige affaldsanlæg, f.eks. Kommunekemi, jfr. bemærkningerne til § 82 c.

Det forventes, at affaldsavgiften vil blive pålagt langt størstedelen af den affaldsmængde, som leveres af husholdningerne og virksomhederne. De, der producerer mest affald og skaffer det af vejen på en losseplads eller et forbrændingsanlæg, kommer herved til at betale for en øget samfundsmæssig indsats på miljøbeskyttelsesområdet. Samtidig kan afgiften virke som incitament til øget genanvendelse af affald og til, at virksomhederne går over til renere produktionsmetoder. Affaldsavgiften indebærer således en bred anvendelse af princippet om, at forureneren betaler.

For husholdningsaffald vil en afgift på slutdeponering gøre det mere rentabelt for renovationsvæsenet i de enkelte kommuner at etablere genanvendelses- og sorteringssystemer. For hver ton affald, der leveres til genanvendelse, vil renovationsvæsenet kunne spare den tilsvarende afgift.

En afgift på deponering og forbrænding af erhvervsaffald kan direkte påvirke den enkelte affaldsproducerende virksomhed, der kan spare afgiften og derved reducere renovationsudgifterne ved at levere affald til genanvendelse eller ved at ændre produktionsprocesserne, således at der opstår mindre affald.

Miljøministeriet er indstillet på at tage afgiftsordningens effektivitet og virkning op til vurdering i lyset af indhøstede erfaringer, herunder resultaterne af affaldsplanlægningen.

3. Omfanget af bestemmelserne i miljøbeskyttelseslovens §§ 1, stk. 3, og 41, stk. 4.

Spørgsmålet om behovet for ændring af miljøbeskyttelseslovens § 1, stk. 3, således at der tillægges miljøbeskyttelseshensyn større vægt end de erhvervsmæssige omkostninger, har i efteråret været drøftet både under miljøministerens samråd den 6. november 1985 i folketingets miljø- og planlægningsudvalg og i folketinget den 14. november 1985 i forbindelse med forespørgsel til miljøministeren vedrørende prioriteringer i miljøpolitikken samt under 1. behandling af lovforslag nr. L 52 fremsat af SF og VS om ændring af miljøbeskyttelsesloven m.v.